Karikatür

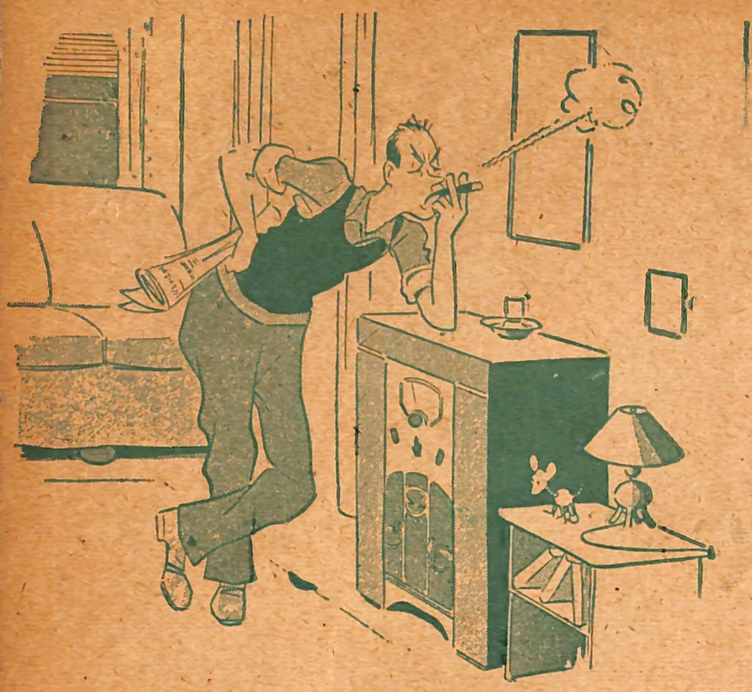

— Radyonun spikeri ikinci cephenin nerede açılacağını merak ediyor... Acaba kendisine telefon edip de ikinci cephenin bizim evde açıldığını haber versem mi?..

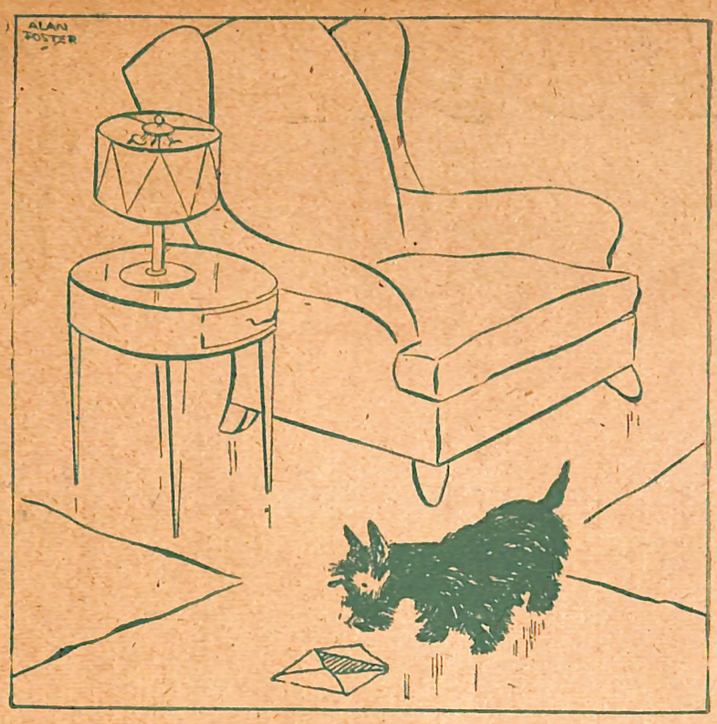

Evin köpeği — Bizim bayan yine âşık değiştirmiş!...
(Amerikan karikatürü)

ANKARA MEKTUBU

KISA ETEKLER:

Uzun etek ve uzun saçın, uzun söz gibi kadına yaraşacağını söyliyen eski muharrirler nekadar yanılmışlar. Hükümler de zaman gibi değişiyor. Şimdi ortada ne uzun saç, ne uzun etek kaldı. Hattâ erkekler kadınlardan daha uzun sözlü.

Her şey telâkkiye göre kıymet alıyor. Eskiler uzun saça kıymet vermişler, yeniler de kısaya. Eski şairler tasvirlerinde bir kadını methedecekleri zaman saçlarını topuklara kadar indirirlerdi. Yeniler ise uzunluk kısalıktan ziyade tuvalet şekline kıymet veriyorlar.

Bilmem siz hangisini beğeniyorsunuz? Fakat benim, kadınların mütenevvi saç tuvaletlerinden henüz birisi üzerinde kararım yok. Galiba en doğrusu; hangi saç, hangi başa daha iyi gidiyorsa o güzel.

Bu saç tuvaletlerinin hakikaten tuhafları ve garipleri de mevcut. Köklerinden kıvrılıp da üst tarafı bükülerek ehram şeklinde kafanın ön tarafına oturtulanlar, önden alınıp da ters tarafa çevrilerek yanlara dağıtılanlar, şiş köftesi gibi yapılıp da yirmi, otuz tanesi kafanın etrafına sarkıtılanlar, büyükçe ve yassı sarılmış zeytinyağlı yaprak dolması gibi şekillendirilip başın şurasına burasına serpiştirilenler mi ararsınız gırla..

Eteklere gelince, bunda çok sözüm var. Öyle bacaklar var ki, insan kısa modayı çıkarana göğsünü gere gere hayır dua ediyor ve öyleleri de var ki, modacıya ağız dolusu okuyor. Kısacık bir etek altından çıkan mevzun, mütenasip bacaklar yalnız gözlerimizin değil, muhitin, şehrin ve hattâ memleketin de tezyinatıdır; tıpkı güzel binalarımızdaki iyi yontulmuş mermer direkler gibi. Fakat çarpık çurpuk, tazyik görmüş ispermeçet mumu gibi yamru yumruların manzarası ise eski harap evlerin eğrilmiş ahşap direklerinden farksız; hemen yıktırılması için belediye mühendisinin ziyaretini bekliyor. Bir dirhem et bin ayıp örter derler; böyleleine tavsiyem; bir karış kumaşın bu bin ayıplarını örteceğini nazarı itibara almalarıdır.

★

YA YARIN GELSEYDİM:

Geçen gün Ulus meydanında müşkül bir durumda kaldım. Bilmem her okuyucum Ankaranın Ulus meydanını görmüş müdür? Görmemişse söyliyeyim ki, burası beş caddenin ağzıdır. Şehir bahçesi tarafından karşı kaldırıma geçiyordum. Baktım arkamdan bir otobüs geliyor, geri çekildim. Fakat ne göreyim? Sol tarafımdan İstasyondan gelen bir otobüs de korna çalmıyor mu? İleri atılayım dedim, sağ tarafımdan bir otomobil fren yaptı. Ondan kurtuldum, bir tane daha...

Halimi bir göz önüne getirin! Meydanın ortasında sağa sola, öne arkaya koşa savrula bir hale geldim ki, görülecek şey. Kaldırıma çıktım; baktım ki, duraklardaki bütün halk bana bakıyor. O zaman insana bir utanma geliyor, başımı önüme eğdim, kös kös kaçtım..

Kaçarken şunu düşünüyordum; bu sürat asrında bu böyle. Acaba yarının süratleri insanı ne hale getirecek? Öyle ya, ben o gün meydanın ortasında bir fırıldak gibiydim, yarın ise bir tayyare pervanesi gibi olmaklığımız lâzım.

Bir de dünü düşündüm; ne rahatmış! Her şeyde bir yavaşlık, bir ağırlık. Fakat doğrusunu isterseniz ne okadar yavaş, ne yarınki kadar uçarılık. Hayrelumur evsatuha..

★

KİME DÜŞER?

Ressam İbrahim Çallı; Ankaraya gelmiş, dostu İsmail Habip ile Yenişehire gidiyorlardı. Otobüste bilet parası için aralarında ihtilâf çıktı:

— Ben vereceğim.

— Hayır, ben vereceğim.

Tesadüfen yanlarında bulunan Salâh Cimcoz güldü ve:

— Kayıkcının hikâyesini bilir misiniz? Böyle sizin gibi iki ahbap para vermek iddiasına girişmişler. Herifceğiz bakmış bakmış da, ne kavga ediyorsunuz yahu, ikiniz de verin, demiş.

Dedi. Çallı güldü ve lâtife etti:

— Hayır böyle olamaz, çünkü ikimiz de yemin ettik, dedi. Bu külfet size düşüyor üstadım.

Zaparta

GÜZELLİK FORMÜLLERİ

Güzel diğer mânasile sempatik olmak her kadının candan arzualdığı bir istektir. Giyimi güzel, makiyajı yerinde olan bir kadın, bulunduğu muhitte sıcak bir hava yaratır, muhitini âdeta büyüler. Onunla herkes alâkadardır. Küçük bir iltifatı bir kazanç telâkki edilir. Diyeceksiniz ki, böyle kadın nadir yaratılışlardandır. Tabiat binde bir kuluna böyle güzelliği nasip eder. Yanılıyorsunuz; çirkin kadın yoktur, giyinmesini bilmiyen, makiyajını yapamıyan kadın vardır.

Güzellik formülleri

Her kocanın karısına, her gencin nişanlısına hediye edebileceği en güzel eserdir. Makiyaj, giyim ve renk hakkında etraflı bir malûmat veren kadın için toplu bir cemiyet bilgisi olan bu değerli eser, **YEDİGÜN** Neşriyat müessesesi tarafından hazırlanmıştır. Dört renkli nefis bir kapak içinde baştan başa renkli sayfalarla süslenmiş olan yazı ve resimle makiyajın, giyim ve rengin bütün inceliklerini anlatan Güzellik Förmüllerini **1 Mayısta bütün müvezzilerden isteyiniz. Bütün kitapçılarda bulunur. Fiyatı 150 kuruştur.**

No. 435 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 27 NİSAN 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

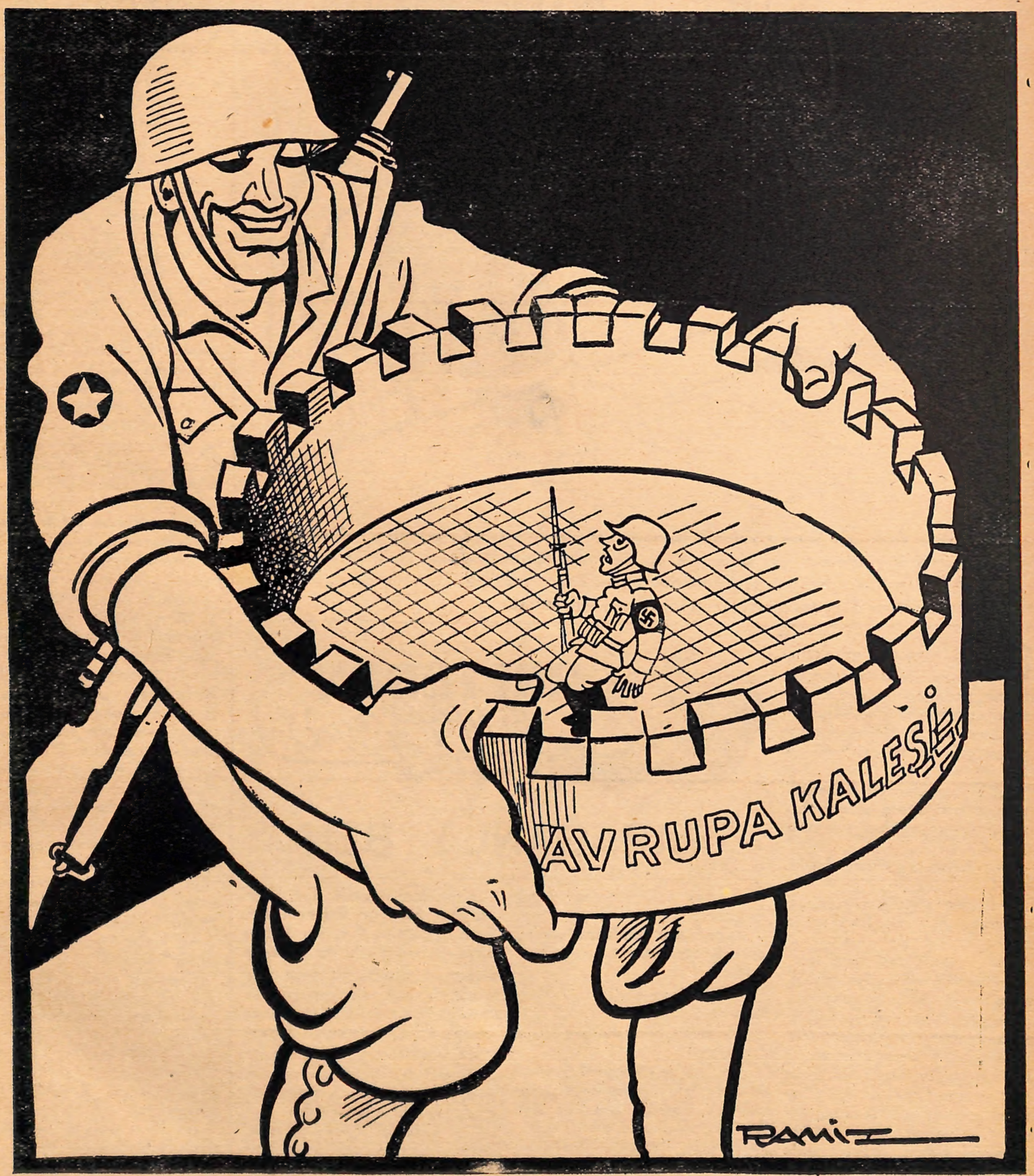

İSTİLÂ HAZIRLIĞI:

Anglo Amerikan — Yakında unu eleyip kalburu atacağız!.

— ... İthalâtçı damadım Yasef gömleklik kumaşları yüzde yirmi beş kârla toptancı oğlum Davide versin.. Davit yüzde on beş kârla imalâtçı kardeşim Moize bıraksın.. Moiz de dikip yüzde on beş kârla perakendeci oğlum Bohora devretsin.. Bohor yüzde on ile bana satsın.. ben kara borsadan namus dairesinde sayın müşterilerimize arzederim!..

PAPAĞANLA BEN

EVDE yalnız gibiydim. «Gibiydim» diyorum. Çünkü bir papağanım vardır. Bir papağan yarım değilse bile çeyrek insan sayılır ve yalnız adama az çok ses ve can yoldaşı olur.

Öğle yemeğini kendi kendime yedikten sonra elimde bir gazete ile koltuğuma oturmuştum.

Papağanım suallerine başladı:

— Baklava yedin mi? Baklava yedin mi? Baklava yedin mi?

Bir aralık cevap verdim:

— Elinin körü... Ne yediğimi görmedin mi alık musibet?

Papağanların çok yaşadıklarını malûmdur. Hayvanlara nüfus cüzdanı vermek âdet olmadığı çin kaç doğumlu olduğunu bilmiyorum. Fakat merhum babama süntleğinde verilmiş bir hediye olmasına göre benden herhalde ihtiyar, belki onunla yaşıttır. Bu bakımdan kendisine hürmetsizlik etmekten çekinirim. Fakat bazan da böyle münasebetsizliklerine kızarak olmıyacak kelimeler ağzımdan kaçırırım.

Papağanım tekdirime aldırış etmedi ve daha kuvvetle bağırdı:

— Baklava yedin mi? Baklava yedin mi?

Bu sefer ben de bağırmıya başladım:

— Ne bağırıyorsun ulon? Mahalleliyi başıma mı toplıyacaksın? Kaçak unu var diye beni karakollarda mı sürüdüreceksin? İhtiyarladıkça aklın başına gelecek yerde büsbütün mü sapıtıyorsun?

— Baklava yedin mi?

— Al sana baklavayı..

Koltuğun yanında duran süpürgeyi hiddetle kafasına fırlattım. Bereket versin kafesi bayram beşiği gibi bir iki kere sallatmakla ktifa etti, yere düşmedi. Yalnız papağanımın su çanağı kırılmış veya devrilmiş olacak ki, aşağıya sular damlamıya başladı.

Papağan korkmuş ve susmuştu. Hafif bir pişmanlıkla kendi kendime söylendim:

— Velevki hayvan da olsa, babası yerinde mahlûka el kaldırmak ayıp şey. Hayvanla hayvan olunur mu? Tut ki o fukara da birçokları gibi baklavanın lâkırdısile geçiniliyor. Fakat o bile değil... Sadece vaktile işitip öğrendiği bir kelimeyi tekrar ediyor. Hayvan kelimelerin mânasını nereden bilecek?

Hazım ağırlığı ile tekrar koltuğuma gömülmüştüm. Uyudum mu? Gazeteyi elimden düşürdüğüme göre belki... Uyanık mıydım? O da mümkün. Çünkü halâ papağanı görmekte devam ediyordum. O penceresinin demirleri arasından sokağa bakan bir mahkûm gibi gagasını kafesin telleri arasından uzattı ve sordu:

— Sen insan mısın?

— Elbette insanım.

— Söylediğin kelimelerin mânasını anlıyor musun?

— Ona ne şüphe?

— E hadi öyle ise, insanın ne demek olduğunu anlatıver bana...

Bütün malûmatımı bir araya topladım ve **eşrefi mahlûkat** olan insanı tarif ettim.

Papağan kahkahalarla gülmiye başladı:

— Mahlûkların en iyisi ha.. Şu önündeki gazetenin başlıklarına bir göz atıver... Hangi mahlûk biribirini onun kadar canavarca parçalıyor... Hangi Afrika yılanı Mussolini ve Badoglionun zehirli gazı kadar Habeş zehirledi... Hangi köpek balığı denizaltı kadar insan kanı içti? İnsan akıllı mahlûk öyle mi? O ne çeşit büyük adam aklıdır ki, bütün dünya milletlerini hepsinden üstün farzettiği bir tanesine uşak, köle, çift ve binek hayvanı yapmak için ortalığı bugünkü hale getirdi; ve dünyayı da, kendi milletini de tava sapına çevirdi. Ben baklavanın mânasını bilmiyorum, fakat sen insanın mânasını çok iyi anlıyorsun maşallah.. Bir kelime daha sorayım sana... Nizam ne demektir, nizam?

Bir kere daha kafamı toplıyarak nizamı da tarif ettim. Papağan bu defa, ihtiyarlığına rağmen, kafesinde zıplamıya, çığlık çığlığa bağırmıya, gülmiye başladı;

— Oh, ne nizam maşallah, ne nizam maşallah... Hay aklınla yaşa... Eskisi yenisinden güzel, yenisi eskisinden... Neler de öğrenmişsin sen...

— Kapa gaganı bunak... Şimdi senin dilini keserim..

Papağan güldü:

— Yaşasın hürriyet... Nedir şu hürriyet... Onu da anlat bakalım...

— Düşündüğünü yapmak, söylemek..

— Peki, ne diye dilimi kesiyorsun?

— Evet ama kanun dairesinde, insaf dairesinde...

— Senin insafına tıpatıp uymak şartile değil mi? Yaşasın hürriyet..

— Sen şimdiki hale bakma.

Akıl Hocası

Gördeste M. E.

«Kasabamızda altı terzi var. Biri amcam, biri dayım, bir kardeşim; üçü de arkadaşım... Elbiselik kumaş aldım. Hepsi de: «bana diktir!» diyorlar. Ne yapsam acaba?»

CEVAP:

Hatırlarını kırmamak için ya hepsine ayrı ayrı birer elbise diktirin, yahut buna imkân yoksa elbiseden vazgeçip kumaşı bizim gibi tek terzi tanıyan birine hediye edin!

★

Tarsusta B. N. D. D.

«Söyle, aklın derya mıdır, ey hoca,
Yorulmaz mı çenen, Allah aşkına?»

CEVAP:

Sual soran cevabını okumaz,
Ben de döndüm sizin gibi şaşkına.

★

İzmirde Ö. H.

«1. Çarşanba ile perşenbe arasında ne fark var?

2. Âşıkın gözü kör diyen şairin gözü kör müydü?»

CEVAP:

1. Ay başında yirmi dört saat, fakat ay sonunda iki yüz kırk saatı bulur.

2. Siyah gözlük taktığı için gözlerini iyice göremedim.

★

Göztepede H. H.

«Her hafta posta parası ağır geliyor, bir aylık sualleri birden sorsam cevap verir misiniz?»

CEVAP:

Suallerinizi bayatlatmamak için frijiderde saklar, sırası geldikçe taze taze dolaptan çıkarıp cevapları ile birlikte sunarız.

★

Balıkesirde M. M. L. T.

«Sevdiğim kızla evlenmeme ailesi de, ailem de müsaade ettiği halde kızkardeşi mani oluyor.»

CEVAP:

Kızkardeşi burada olsaydı, ne yapıp yapar, evlenmenize mani olmaktan vazgeçirirdik. Fakat oraya kadar ne elimiz uzanabilir, ne dilimiz!

★

Sarıkamışta H. Y.

«Arkadaşlarım beni korkutarak cine, periye inandırmak istiyorlar, inanayım mı?»

CEVAP:

Bir şeye inanmış olmak lâzım, dostum: Cine, periye, hattâ horoza, tavuğa, hülâsa bir şeye inanınız da neye inanırsanız inanınız... Şunu da akıldan çıkarmayınız ki, herkes inandığı şey nisbetinde iman sahibidir!

Akılhocası

Hele bir kere şu harp bitsin... Büyük küçük bütün milletler hürriyetlerine sahip olsunlar.... Göreceksin bu nizamsızlık içinden nasıl bir nizam doğacak..

— Bunları sen mi söylüyorsun?

— Ben ya, ne sandın?

— Kendinden mi bu rivayet başkalarından mı?

Biraz tereddüt ettikten sonra:

— Başkalarından ama senin kuş kafanla anladığım gibi değil. En büyük dünya devlet adamları söylüyorlar..

— Demek başkalarından öğrendin. Öyle ise benim baklava dememle senin bu güzel sözleri söylemen arasında ne fark var. Demek ki, sen de benim gibi başkalarından öğrendiğini tekrar eden bir papağansın...

Hiddetle bağırdım:

— Hay Allah belâsını versin... Kuş beni mat etti.

O artık sakinleşmişti:

— Üzülme... Senin için değil, herkes için böyledir... Dünya kocaman bir papağanlar kafesidir... Böyle olmasaydı bugünkü haline gelir miydi?

KARİKATÜR

KÂR HADLERİ BİLDİRİLİYOR:

Hizmetçi — Bizim bay yakında evlenecekmiş... Anlaşılan bekâr olduğu için o da haddini bildirecek birini arıyor!...

ÇİÇEK PAZARINDA:

Çiçekçi — Bayan, karanfil mi aradınız, gül mü?...
Bayan — Hayır, kendime şapka modeli arıyorum!...

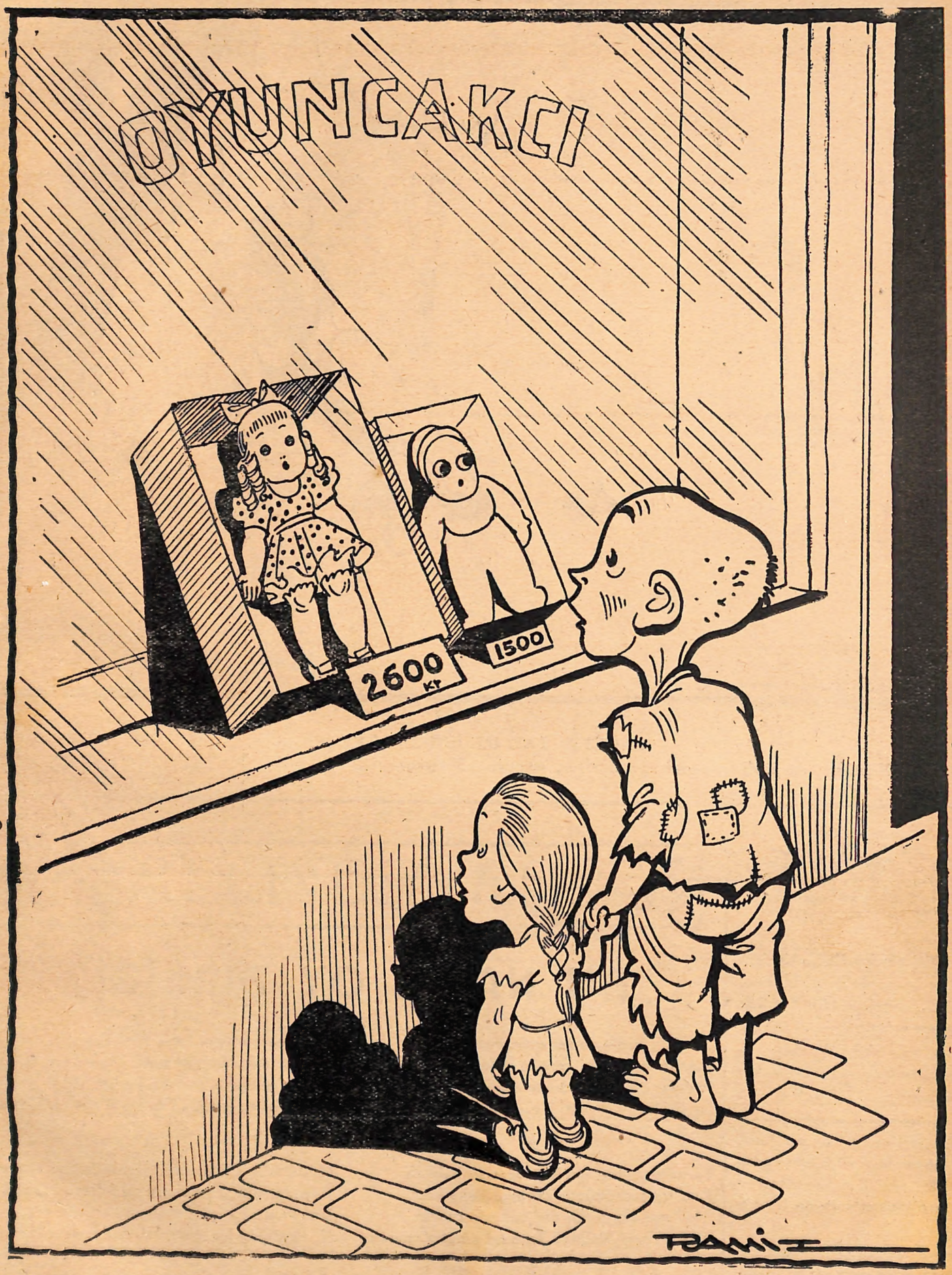

ÇOCUK MUHABBETİMİZE CANLI MİSAL:

— Vay canına, bunlar bizden daha kıymetli!...

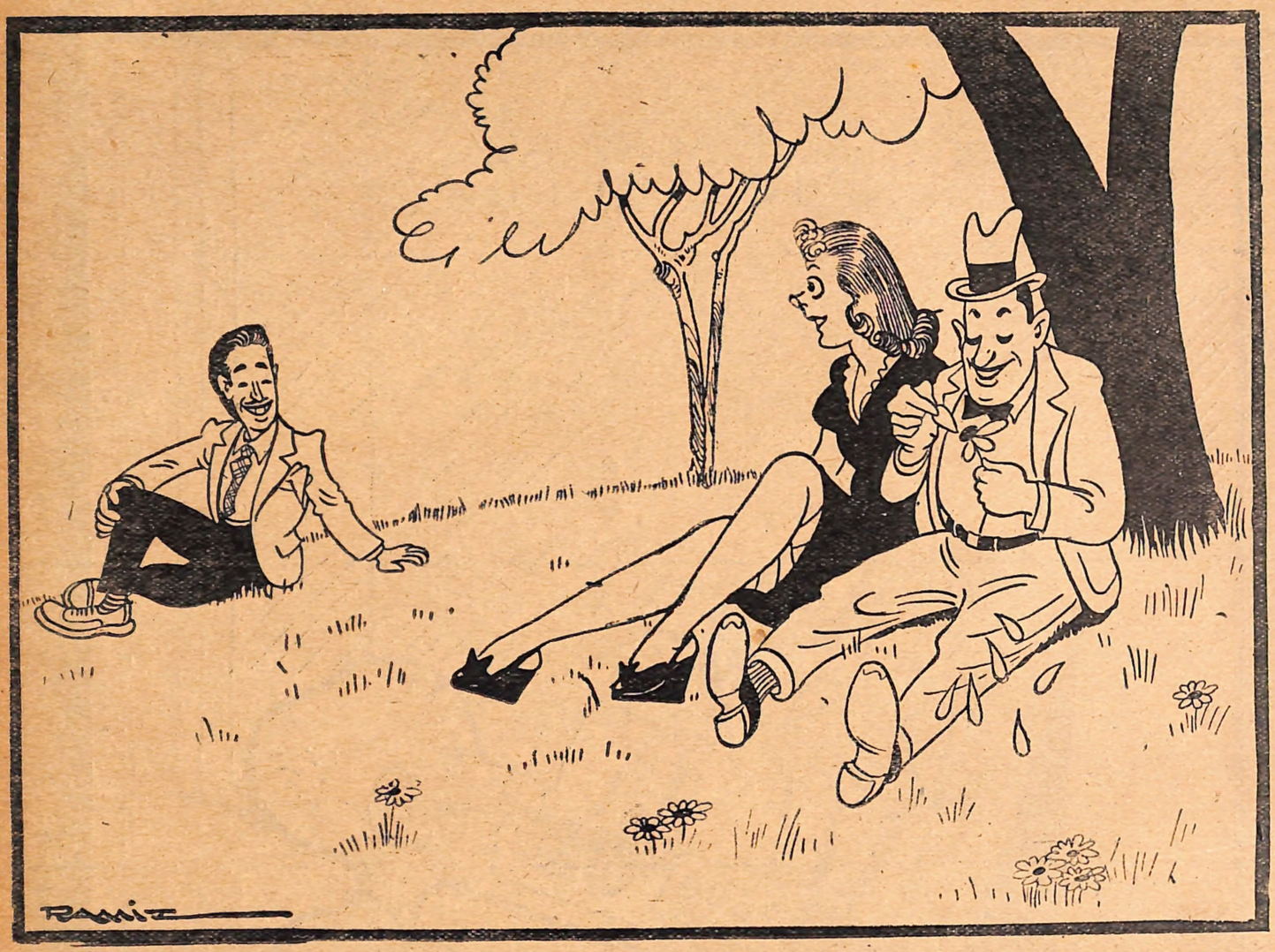

PAPATYA FALI İLE İSTİKBALİ KEŞİF:

— Nişanlım beni seviyor, sevmiyor... Seviyor, sevmiyor.. Seviyoooor!...

Kimse DUYMASIN

BİR HARP FIKRASI

Bir Amerikalı bir İngilizle konuşuyordu:

— Size ödünç, kiralık malzeme göndermesek zaferi zor kazanırsınız.

— Malzeme gönderdiğinizi inkâr etmiyoruz, ancak bizde de bu malzemeyi kullanacak bilekler var: Bizim azmimiz olmasa o malzemenin ne faydası olur?

— Fakat harp levazımı bulunmadıktan sonra azim ne para eder?

— Levazım olsun olmasın, bizim gibi muzaffer olmıya karar vermiş olan bir millet, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da dişile, tırnağile, canı ile, başile, hiç yılmadan savaşır, durur...

Amerikalı hayretle baktı:

— Bravo... Ömrümde bukadar mükemmel ingilizce konuşan bir Rusla ilk defa olarak karşılaşıyorum!

ÇAMDEVİREN

BU NASIL OY BİRLİĞİ?

Zevcinin boğazını zevcedir evde sıkan,
Esnaftır müşteriyi çarşıda yakıp yıkan...
Puslalar bir oluyor sonra sandıkta çıkan:
Bu nasıl «oy birliği»? bu nasıl «müttefikan»?

★

Yarım şişe yağ için kim uğrarsa bakkala
Asık bir yüz önünde duruyor baka kala,
Rastlamış kuzu gibi dağ başında çakala...
Bu nasıl «oy birliği»? bu nasıl «müttefikan»?

★

Tepesine vurunca harlı gençlik ateşi
Gagalar sağcı kardeş solak deyip kardeşi,
Arasını bulmıya bakanın berbat işi...
Bu nasıl «oy birliği»? bu nasıl «müttefikan»?

★

Müttefikler derler ki; «aramızdan su sızmaz!»
Bakarlar biribirine sonra da kurnaz kurnaz.
Beri gelsin bu işten anlayan varsa biraz:
Bu nasıl «oy birliği»? bu nasıl «müttefikan»?

ÇADVİREN

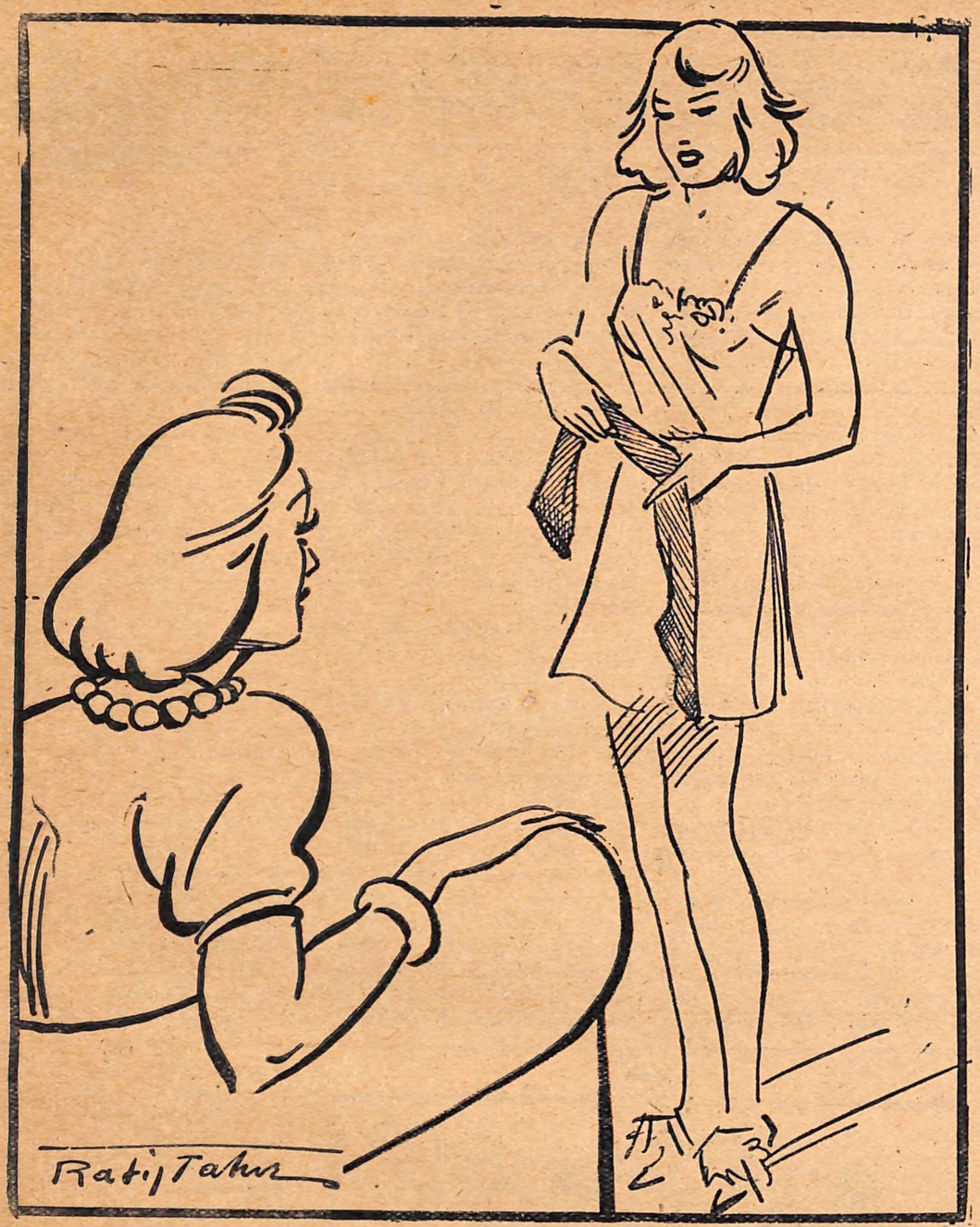

— Kaçtı...
— Çorap mı?..
— Bu sefer kocam!...

GENÇ nesil, Cenabıhak kem nazardan esirgesin, bir türlü yaşlanmak bilmiyor. On beş yıldanberi neşrettiklei şiirlere, şiir mecmualarına bakıyorum, «bizim çocuk bina okur, döner döner yine okur!» kaidesince hâlâ ilk söktükleri heceleri tekrar etmekle meşgul oluyorlar..

Çocukların çıtırpıtır konuşması, dinliyenlere zevk verir. Fakat aradan beş sene, on sene, on beş sene geçtikten sonra çocukların çetrefil konuşmakta devam ettiğini görenler de büyük bir merak uyanması tabiîdir. «Acaba bizim mahdum cüce mi kaldı?»

Fıkrayı, bilmem bilir misiniz? Nasrettin Hocaya ait olmadığı için Burhan Felek'in tasarrufu altında değildir, söyliyebiliriz:

Vâ - Nû dan ilhamlar:

Güliver Cüceler Diyarında

Abdülâzizin başpehlivanı ile baş cücesi, bir gün, Arnavutköyünün Akıntıburnunda durmuşlar, denize bakıyorlarmış. Bir ara, aşağıdan yukarıya doğru, altı çift kürekçinin çektiği büyük bir pazar kayığı geliyormuş. Akıntıyı aşmıya çalışan kayık buruna yaklaşınca baş cüce, başpehlivana sormuş:

— Şu kayığı geri çevirebilir misin?

Başpehlivan gülmüş:

— Sen deli misin? Denizdeki koca kayığı ben karadan nasıl çeviririm?

— Öyle ise ben çevireyim!

Diyen cüce kayıktakilere haykırmış:

— Kaş kişisiniz orada?

Akıntının en şiddetli noktasına gelen kayıktakiler cevap vermişler:

— On iki kişiyiz!

— On ikinizin de burnuna üfüreyim...

Baş cücenin hakaretinden kanları tepelerine fırlıyan kayıkçılar hemen kürekleri kapınca ayağa kalkmışlar:

— Şimdi sana burnumuza üfürmenin ne olduğunu gösteriz!

Demişler amma, küreksiz kalan kayık da akıntıya kapılarak gerisin geriye dönmüş, gitmiş..

Görünüyor ki, bu fıkradaki cüce az sevimli değildir, lâkin her cüce bir olmaz, bazan işin tadını kaçıran cüceler de oluyor.

Gençler, sade çıtır pıtır şiirlerini yazsalar, her zaman hoş görünecekler. Fakat arasıra şiirin çerçevesini aşarak makale yazıyorlar, mülâkat veriyorlar, işte o zaman işin tadını kaçırıyorlar... Çünkü yazdıkları makalelerle verdikleri mülâkatta, ağabeyleri, babaları yaşında olan üstatlara karşı saygısızlık gösteriyorlar. Ata sözüdür: «Say hatırımı, sayayım hatırını!» Dünkülere böyle davranan bugünküler, yarınkilerden daha sert muamele görmiye hazırlanmalıdır. Her neyse, diyeceğim o değil... Bunlardan bir ikisi, geçenlerde, gerçekten büyük şair, su katılmamış halis bir sanatkâr olan Yahya Kemale çatmayı tecrübe etmişler. Üstadın şiirleri şöyledir, böyledir demişler.. Bunu işitince güldüm, hayalen Yahya Kemali bu küçük haşarılar arasında tasavvur ettim, kendi kendime:

— Güliver cüceler diyarında!

Dedim. Sırası gelmişken bir fıkra daha söyliyeyim. Bu da Nasrettin Hocaya ait olmadığı için Burhan Felek'e telif hakkı vermek mecburiyetinde değilim. Garip tesadüf, bu fıkrada da hem başpehlivan var, hem de Abdülâziz!

Kırkpınar güreşlerinden birinde Abdülâzizin başpehlivanlarından biri bulunuyormuş. Meydana çıkmış:

— Benimle kim güreşecek?

Diye kendini göstermiş. Kimse de cesaret yok... O sırada halkın arasından çelimsiz, şapşal bir adam kalkmış:

— Ben güreşeceğim! diye ortaya çıkmış..

Kapışmışlar. Fakat daha ilk elensede başpehlivan, bu küstah sıskayı sırtüstü yere yatırmış. Güreşmiye talip olup bir lâhzada yenilen adam, hiç bir şey olmamış gibi, giyinip tekrar eski yerine gitmiş, oturmuş.

Etrafındakiler kendisine:

— Bre sıkılmadın mı, susak ağızlı?

Demişler. Adam, hiç oralı olmadan:

— Neden sıkılayım? demiş, Bundan sonra benim adım «başa güreşti!» diye çıkacak, ben de bu suretle meşhur olacağım!

Sporcu M. Saminin mevzuuna tecavüz ettiğim için mazur görsün; fakat, rica ederim, üstada tevcih edilen tariz ile bu fıkra arasında bir münasebet yok mu?..

İspinoz

Kenarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 25 —

Bu hâdise nasıl da bütün Kocamutafapaşaya yayıldı, nasıl da herkesin ağzına düştü? Evet, koca semt bu gece baskınını anlata anlata bitiremiyordu. Fakat hâdise büsbütün başka bir şekilde naklediliyordu. Bam başka bir mâna ve biçim almıştı. Eğer o gece Mahmure sağına soluna dikkatle göz gezdirmiş olsaydı, Fatma hanımla Gülizar hanımın bir kapı içinde gözlerinin bütün kuvvetile kurtlar köpekler gibi bu kavgayı zevk ve heyecanla seyrettiklerini görürdü.

Fatma hanım, bir meydan muharebesi hazırlamış haris bir kumandan gibi göğsünü şişire şişire fısıldıyordu:

— Oh, oh!.. Şimdi bak neler olacak âşifteye!..

Hınzır, kini dişlerinin arasından bir ıslık halinde çıkıyordu. Bu oyunu öyle ustaca tertip etmişti ki, muvaffak olamamasına imkân göremiyordu.

Gülizar hanımla Mahmurelerden eve döndüğü akşam, bu, aralarında su sızmaz ahretliği ile başbaşa vermişlerdi. Kurnazca düşünülen şey şöyle bir şeydi: Ahmedi kandıracak, Mahmure bir akşam yine otomobil ile anasına gelirken önüne çıkacaklar, Mahmureyi kaçıracaklar, günlerce bir evde tutacaklar, sonra salıverecekler... Böylece Mahmure kocasının gözünden düşecek, adam karının dört, beş delikanlı tarafından kapatıldığını duyunca Mahmureyi boşıyacak, Mahmure de böylece bugünkü o çalımlı, kurumlu, zengin halini kaybedecek, burnu yere sürtecek, ne mal olduğunu anlıyacaktı.

Fatma hanım, çürük dişleri arasında, tıpkı bir kemiğe karşı aç bir köpeğin gösterdiği iştah gibi, dilini dolaştırarak gözlerini açıyordu:

— Böylesine böyle gerek!.. Belâsını vermek için Cenabı mevlâ kullarından birini, bir kaçını böyle memur eder. A Gülizar hanım, kula kibir edeni Rabbim de sevmez! Mahmure soysuz çıktı, cezasını görsün ko!.. diyordu.

O akşam Ahmet eve gelince Fatma hanım plânını bir bir anlattı. Ahmedin de eskiden beri Mahmurede gözü vardı. Hüsamettinden evvel Mahmureye alıcı gözü ile bakardı. Bir kaç kere:

— Kız sen ne güzelsin! diye peşine düşmüştü. Bir seferinde Mahmureden bir haşlama yemiş, ondan sonra sokulamaz olmuştu. Bu yüzden yüreğinde bu edalı kıza karşı bir kin beslemiye başlamıştı. Mahmurenin böyle birdenbire zengin bir evlenme yapması, oğlanı büsbütün çileden çıkarmıştı. Anasının dedikoduları ile de daha çok şişmiş, Mahmurenin adı anıldığı zaman dişlerini gıcırdatmıya başlamıştı.

Fatma hanım plânını anlatırca Ahmedin gözleri parladı:

— Hay ömrüne bereket ana! Bu işi bana bırak, ben altından kalkarım bunun! dedi.

Fatma hanım:

— Ama evlâdım, öylesine bir biçimde yap ki, bu işi senin yaptığın anlaşılmasın. Maazallah karakollara düşmek de var, hapis yatmak da var.

— Ne çıkar, şu kahpeye cezasını verelim de üç beş gün yatalım.

— Velâkin oğlum, o zaman da Mahmureye: «oh olsun!» dedirtiriz.

— Sen kasavet çekme, ben bu akşamdan bu işi tertiplerim. Gör bakalım, Mahmureyi ne hale getireceğim!

Gerçekten o akşam Ahmet, bu vesile ile anasından beş, on kuruş da koparıp Samatyadaki meyhanelerden birinde dört arkadaşını topladı:

— Bugüne bugün aramızdan su sızmaz. Başımız sıkıya gelince biribirimize koşarız. İşte bugün de siz bana lâzım oldunuz! diyerek sözü açtı, anasının plânını bütün teferruatile anlattı.

Arkadaşları, Ahmedin heyecanla, zevkle, ballandıra ballandıra anlattığı bu plânı beğendiler. İçlerinden biri:

— Bu iş gangster işine benziyor, dedi.

Bir başkası:

— Hani sinemada güdük biri vardı, adı Robensonlu, Edvarlı bir şeydi. İşte onun yaptığı işlerden birini yapacağız! diye güldü.

Ahmet kafası içinde durmadan çalkaladığı plânını izah ettikten sonra, o akşamdan itibaren dördü de tekke kapısı civarında, caddenin dar bir noktası olan Hacı efendilerin konağı önünde Mahmurenin otomobilini beklemiye başladılar. Bazan yanyana dururlardı, bazan ayrı ayrı yerlerde beklerlerdi. Bekçilerin, polislerin gözüne batmamak içni muhtelif çarelere baş vururlardı.

İlk üç akşam boşu boşuna beklediler. Dördüncü akşam, sicim gibi ince bir yağmurun yağdığı bir akşam, nihayet Mahmurenin otomobili göründü.

Bu sırada, üç akşamdanberi, Ahmetten ve arkadaşlarından habersiz, az ileride Alipaşa camisine giden sokağın başında bekleşen Fatma hanımla Gülizar hanımın yürekleri oynayıverdi. İkisi de ölecekmiş gibi heyecanlandılar.

— Ah, işte geliyor! diye fısıldıyarak ellerini tahtalaşmış göğüslerine bastırdılar.

Fatma hanım:

— Allah yardımcıları olsun! diye fısıldadı.

Gülizar hanım içinden:

— Ayol, bu işin Allahla değl, şeytanla alâkası var. Vallâhi bir günah işliyoruz ya, Cenabı mevlâ taksiratımızı affetsin! diye düşündü.

O anda Gülizar hanım, oynanan bu oyunun bir günah teşkil edebileceğini düşündü. Bir anda içinden Mahmureye karşı bir merhamet, bir muhabbet, bir acayip his uyandı, dayanamadı, bu hissini söyledi:

— Vallâhi Fatma hanım, biz iyi bir şey yapmıyoruz. Günahı boynuna... Durup dururken âlemin namusu ile oynuyoruz.

Fatma hanım heyecanla otomobilin gelişini beklerken karanlıkta birdenbire döndü. Gözleri fosforlaşmış, pırıl pırıl yanıyordu.

— Aa, delinin zoruna bak. Ayol bu işi beraber kurmadık mı, oh oh diyen sen değil miydin?

— Ama...

— Aması maması yok. Şimdi mi yüreğin yumuşadı?

— Lâkin bu işin sonu iyi gelmiyecek.. hem de...

— Sen bilirsin kardeş, istersen kalk git, işi bana bırak. Ben tükürdüğümü yalamam. Aslan gibi oğlumu bile bu işe kurban ediyorum.

— A Fatma hanım, ne kızıyorsun, yüreğim burkuldu, namus işi bu... Cenabımevlânın gazabına uğrarız dive ürktüm.

— Hadi, hadi, Mevlânın gazabı bu Mahmure kahpesinin üzerine yağacak, biz arada bir sebebiz, işte bukadar...

Otomobil Şeyhülharem so-

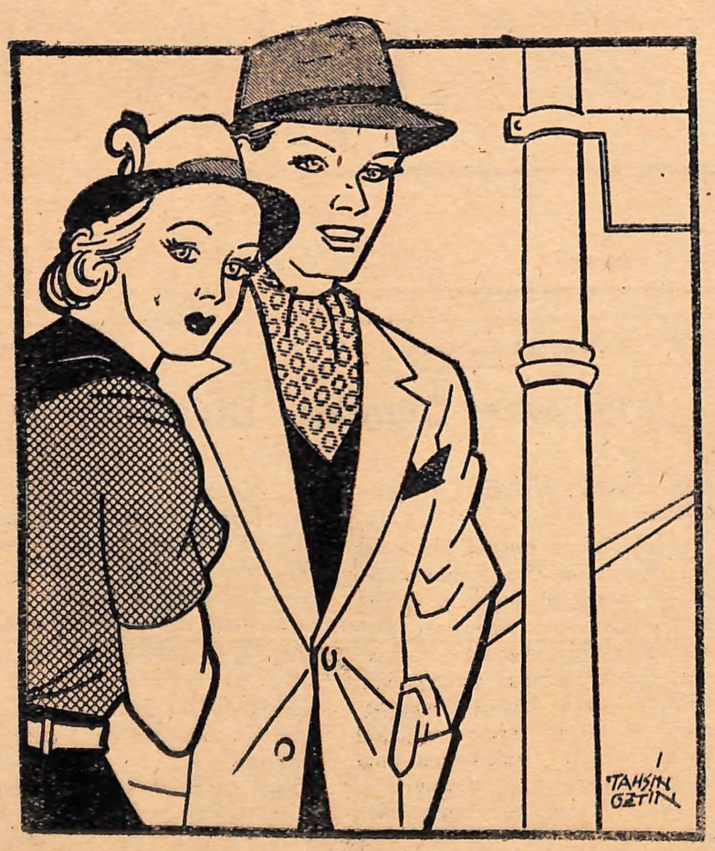

— Yazdan çalınmış bir gün...
— Hayır, evden çalınmış bir gün!..

kağının önünden hızla geçip giderken Fatma hanım, aç bir köpek teçessüsü ile, köşeden otomobilin içine baktı:

— Nah işte, kuulmuş kahpe. Şimdi görür gününü, hele hele..

Dişleri birbirine çarpıyordu. Otomobil geçince safi kemik ve sinirden ibaret kalmış parmaklarını Güllzar hanımın koluna geçirdi:

— Gel, gel, buradan göremeyiz, daha aşağıya gidelim. Bir kapı içine saklanalım, dedi.

Sesi bir ıslık gibi çıkıyordu. Gülizar hanım içinden: «cadı, masallardaki, süpürgesine binmiş büyücü karılara benziyor!» diye düşünüyordu. Fatma hanımın mengene gibi kuvvetli eli altında sürüklendi.

İkisi de ayakları dolana dolana kapı diplerinden yürüyorlardı. İşte otomobil durdu, işte şoför çıkıyor. İşte yerde yatan adama doğru gidiyor.

Fatma hanım Hacı efendilerin konağına iki kapı kala, üç dört merdivenli evin kapı içine doğru gırdı:

— Gel, çabuk gel! diye fısıldadı.

İkisi de çocuklar gibi titreyerek, vücutlarını biribirine sokarak kapı içine saklandılar, başlarını uzattılar ve bu oyunu seyine daldılar.

İhtiyar İstanbulun bütün kenar semtleri gibi, burası da sessiz ve tenha idi. Bütün kenar semtlerin evlerinde olduğu gibi arka odalar oturmıya kullanıldığı için evlerin ön taraflarında tek tük ışıklar vardı. Fatma hanım içinden:

— Arkası var —

TURAL
Öksürüğü ve bronşiti derhal keser
Bütün eczanelerde ısrarla arayınız Fiyatı 35 kuruştur

NEVROZİN
Baş, diş, grip, romatizma, nevralji, kırıklık ve
BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER
İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

Ademi iktidar
ve belgevşekliğine karşı
HORMOBİN
Her eczanede bulunur P.K. 1255
Reçete ile satılır.

Bütün bu hareketlere
ne lüzüm var
ZAİFLAMAK İÇİN
RADYO KARBON
kullanınız

RADYO KARBON
BÜTÜN ECZANELERDE BULUNUR

SAÇ BOYASI 18 MUHTELİF RENKTE BULUNAN
CHROMEKTO
SAÇ BOYASINI ECZANE PARFÜMERİ MAĞAZALARINDAN ARAYINIZ

Yeni PUDRA RENKLERİ
önünde
KADINLARIN HAYRET

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR
★
Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görüneceksiniz.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU
Derunda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 L. Posta kutusu 622, İstanbul.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ:
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:
Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 80 , altı aylığı 400 kuruştur. Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez

Karikatür

TOMBUL TEYZE BAHAR BAYRAMINDA:

Yabancı — Bayım, refikanıza söyleyin de doğru otursun... Belediye görürse (yeşil saha) diye merdiven yapmıya kalkar.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.